

Debreceni Ítéltábla

Pkf.I.20.476/2024/2. szám

A Debreceni Ítéltábla a dr. Rózsa Péter ügyvéd (cím) által képviselt kérelmező neve (cím) kérelmezőnek – a dr. N.-L. A. bírósági titkár által képviselt kérelmezett neve (cím) kérelmezett ellen vagyoni elégtétel megfizetése iránt indított nemperes eljárásban a Debreceni Törvényszék 11.Pk.20.489/2024/13. számú végzése ellen a kérelmező részéről 17., a kérelmezett részéről 15. sorszám alatt előterjesztett fellebbezések folytán meghozta a következő

v é g z é s t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság végzését helybenhagyja.

Megállapítja, hogy 24 996 (huszonnégyezer-kilencszázkilencvenhat) forint meg nem fizetett fellebbezési illeték az állam terhén marad.

A végzés ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás

[1] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a kérelmező mint későbbi felperes 2017. december 1-jén kérte fizetési meghagyás kibocsátását, majd a perré alakult eljárásban előbb a Pesti Központi Kerületi Bíróság (a továbbiakban: PKKB) járt el 12.P.86.1../2018/. és 12.P.86.5../2019. ügyszámon, majd áttételt követően a kérelmezett előbb 66.P.21.0../2020. számon, majd 64.P.20.7../2021/47. számon hozott elsőfokú ítéletet, és amelyet a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 2023. március 27-én helybenhagyott az 1.Pf.20.8../2022/8/II. számú határozatával (a továbbiakban: alapügy).

[2] A kérelmező a kérelmében 833 600 Ft vagyoni elégtétel, annak 2023. március 27-től számított kamatai és eljárási költsége megfizetésére kérte kötelezni a kérelmezettet. Az – egyebek mellett – a polgári peres eljárás elhúzódásával kapcsolatos vagyoni elégtétel érvényesítéséről szóló 2021. évi XCIV. törvény (a továbbiakban: Pevtv.) 7. §-ának (1) bekezdésére alapított kérelme szerint a fizetési meghagyás kibocsátása iránti kérelmet 2017. július 12-én nyújtotta be, amelyhez képest az alapügy 2084 napig tartott, és a teljes időszakra megilleti a polgári peres eljárás elhúzódásával kapcsolatos vagyoni elégtétel mértékéről és a kifizetendő összeg számításának szabályairól szóló 372/2021. (VI. 30.) Korm. rendelet 1. §-ának (2) bekezdése szerinti napi 400 Ft és annak kamata is.

[3] A kérelmezett az elleniratában kérte a kérelem elutasítását. Hivatkozása szerint az alapügy a 2017. december 1-jén indult, ezért 1942 napig tartott, amelyből 841 nap levonását kérte. Ebből a Pevtv. 15. §-ának (3) bekezdésére alapítottan kérte levonni azt az

időtartamot, amely amiatt telt el szükségtelenül, mert a kérelmező szükségtelen fellebbezéssel élt az áttételt elrendelő végzéssel szemben, elmulasztotta az egyik tárgyalást és alaptalanul kérte az elsőfokú ítélet kiegészítését. A Pevtv. 15. §-ának (4) bekezdése alapján kérte figyelmen kívül hagyni azt az időtartamot is, amikor a kérelmező nem terjesztett elő az eljárás elhúzódása miatti kifogást azért, mert úgy terjesztették fel az egyik fellebbezését, hogy azt megelőzően nem bírálták el a költségkedvezmény iránti kérelmét.

[4] Az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel támadott végzésével kötelezte a kérelmezettet, hogy fizessen meg a kérelmezőnek 776 800 Ft vagyoni elégtételt és 2111 Ft eljárási költséget, amelyet meghaladóan elutasította a kérelmet. Megállapította, hogy a le nem rótt 25 008 Ft eljárási illeték az állam terhén marad.

[5] A végzés – Pevtv. vonatkozó rendelkezéseit ismertető – indokolása szerint az alapügy irataiból megállapítható, hogy a kérelmező 2017. december 1-jén terjesztette elő a fizetési meghagyás iránti kérelmet, ezért az alapügy ekkortól tartott 2023. március 27-ig, azaz az eljárás számított időtartama 1942 nap.

[6] A kérelmezett ebből alaptalanul kérte levonni a Pevtv. 15. §-ának (4) bekezdése alapján a 2018. augusztus 14. és 2019. április 29. napja között eltelt 258 napot arra hivatkozással, hogy a kérelmezőnek az eljárás elhúzódása miatti kifogással kellett volna élnie azért, mert úgy terjesztették fel másodfokú elbírálásra a PKKB 12.P.86.1../2018/2. számú végzésével szemben előterjesztett fellebbezését, hogy azt megelőzően nem bírálták el a költségkedvezmény iránt 2018. február 21-én előterjesztett, téves lajstromozás miatt más üggyhöz szerelt kérelmét, ezért a fellebbezés elbírálása elhúzódott, és amelyet a kérelmező is észlelt 2018. július 13-án. Az elsőfokú bíróság ezzel szemben – ismertetve a részletes pertörténetet – arra a megállapításra jutott, hogy miután a kérelmező is észlelte, hogy a költségkedvezmény iránti kérelmét más eljárás irataihoz szerelték, 2018. július 13-án újból csatolta azt, amelyet követően a kérelmezett mint másodfokú bíróság a 2018. szeptember 5-én kelt végzésével küldte vissza az iratokat a PKKB-nek, amely ezt követően a személyes költségmentesség iránti kérelem elbírálása érdekében tett intézkedéseket (a kérelmezőt két alkalommal is hiánypótlásra hívta fel, amelyre a kérelmező csatolta az iratokat csatolta), majd a költségmentesség engedélyezését követően 2018. december 11-én intézkedett a fellebbezés felterjesztése iránt, és amelyet követően a kérelmezett 2019. április 10-én hozta meg a PKKB-hez 2019. április 29-én érkezett másodfokú végzését. E szerint az eljáró bíróságok folyamatosan intézkedtek, és nem volt olyan mulasztás, amelyet a kérelmező észlelhetett és kifogásolhatott volna. Ismertetve a vonatkozó bírói gyakorlatot, és utalva arra, hogy a kérelmező ekkor még jogi képviselő nélkül járt el, azt vizsgálta – különösen az eljáró bíróság tájékoztatásának hiányában –, hogy elvárható volt-e a kifogás előterjesztése. Amellett továbbá, hogy az eljáró bíróságok betartották az általános intézkedési kötelezettségre vonatkozó határidőket, az kifogással nem is támadható, hogy a bíróság nem bírálja el a fél költségmentesség engedélyezésére irányuló kérelmét, hiszen erről a kérelmező mint felperes ismerettel nem is bírhatott.

[7] A kérelmezett alaptalanul kérte a Pevtv. 15. §-ának (3) bekezdése alapján a 2019. július 10. és 2020. március 27. napjai között eltelt 261 nap levonását is arra hivatkozással, hogy a kérelmező alaptalan fellebbezéssel élt a PKKB 2019. május 29-én kelt áttételt elrendelő végzésével szemben. A Pevtv. 15. §-ának (3) bekezdése ugyanis e levonást akkor teszi lehetővé, ha az időtartam eltelte a kérelmező érdekkörében felmerült, a kérelmező

által elhárítható okra vezethető vissza. A kérelmező – a vagyoni elégtétel csökkentésére alapot adó – felelőssége csak az általa közvetlenül okozott szükségtelen idő múlásért határozható meg, de nem állapítható meg azon idő múlásért, amely egy törvény által biztosított jogorvoslati lehetőség igénybevétele, és amelynek kimenetele előre nem látható, különös tekintettel arra, hogy a felperes az eljárás ezen szakaszában személyesen járt el. A közvetett okozati összefüggés pedig nem szolgálhat a levonás indokaként.

[8] A végzésben megindokoltak szerint nem volt levonható a 2021. július 7. és október 6. napjai között eltelt 91 nap sem arra hivatkozással, hogy a kérelmező elmulasztotta a 2021. július 7-i tárgyalást.

[9] A kérelmezett alaptalanul kérte a Pevtv. 15. §-ának (3) bekezdésére hivatkozással a 2022. április 7. és november 24. napjai között eltelt 231 nap levonását is azért, mert a kérelmező kérte az elsőfokú ítélet kiegészítését. Az elsőfokú bíróság ezzel szemben visszautalt a jogszerűen igénybevett eljárásjogi eszközök körében kifejtettekre.

[10] Mindezek miatt a kérelem 776 800 Ft (1942 nap x 400 forint) erejéig volt megalapozott, amely után azonban kamat nem illeti meg a kérelmezőt. Idézve a Debreceni Ítéltábla gyakorlatából (Pkf.II.20.286/2023/2. számú végzés) azzal indokolta ezt, hogy az eljárások elhúzódása miatti sui generis jogintézményként a figyelembevehető időtartam meghatározását igénylő vagyoni elégtétel az arról a Pevtv. 15. §-ának (5) bekezdése szerinti mérlegelés alapján rendelkező jogerős érdemi határozat szerinti teljesítési határidőben válik esedékessé, így késedelmi kamat ezen marasztalási összeg után nem állapítható meg.

[11] A kérelmező 93%-ban lett pernyertes, ezért a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. §-ának (2) bekezdése alapján az általa felszámított 2270 Ft eljárási költség ilyen arányú megtérítésére kötelezte a kérelmezettet. Az állam pedig a kérelmező teljes személyes költségmentessége és a kérelmezett teljes személyes illetékmentessége miatt viseli az eljárási illetéket a Pp. 102. §-ának (6) bekezdése alapján.

[12] Mindkét fél fellebbezett a végzéssel szemben.

[13] A kérelmező a fellebbezésében elsődlegesen kérte az elsőfokú végzés részbeni megváltoztatását, és a marasztalás felemelését „883 200” Ft-ra, valamint a kérelmezett kamatok megfizetésére kötelezését, másodlagosan a kérelem elutasított részére vonatkozóan annak hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra, új határozat hozatalára utasítását. Kérte a fellebbezéssel kapcsolatban felmerült 40 000 Ft eljárási költségének a megtérítését is. Részben megsértett rendelkezésként hivatkozott rá, illetőleg ismertette Magyarország Alaptörvénye XXVIII. cikkének (1) bekezdését, a Pevtv. 2. §-ának (1), 3. §-ának (1) és 9. §-ának (4) bekezdéseit, a fizetési meghagyásos eljárásról szóló 2009. évi L. törvény 2. §-át, 13. §-ának (1) – (3) bekezdéseit, a „14/2022 IM rend.” 30. §-át, a Pp. 110. §-ának (2), 346. §-ának (4) és (5), valamint 349. §-ának (1) bekezdéseit. Fenntartotta, hogy nem 2017. december 1-jén, hanem 2017. július 12-én nyújtotta be a közjegyzőhöz a fizetési meghagyás kibocsátása iránti kérelmet, amely alapján 12.P.86.1../2018. számon indult eljárás a PKKB-n. Mellékelte is a fizetési meghagyás kibocsátása iránti kérelem másolatát, amelyet a közjegyző 2017. július 12-én érkeztetett. A bíróság azonban nem indokolta meg, hogy ezt miért nem vette figyelembe. A Pevtv. 3. §-ának (1) bekezdése alapján 2017. július 12-e az

elsőfokú eljárás kezdőnapja. Arról azonban nem tájékoztatták, hogy további bizonyítás szükséges, és az elsőfokú bíróság nem kereste meg a közjegyzőt, hogy nyilatkozzon a kérelem benyújtásának napjára, további iratokat nem kért csatolni, nem szerzett be. Bár arról tájékoztatták a 7. sorszámú végzésben, hogy a csatolt iratok a törvényszék irodájában megtekinthetők, 2024. július 22-én nem tudta megtekinteni azokat (amelyet ráírt az ekkori beadványára is), mert az eljáró bíró elvitte. A 2024. augusztus 5-i beadványában arról kért tájékoztatást, hogy mikor tekintheti meg az iratokat. A fizetési meghagyás kibocsátása iránti kérelemmel együtt 2017. július 12-én személyes költségfeljegyzési jog engedélyezését is kérte, amelyet a közjegyző a 31019/Ü/310../2017/3. számú, 2017. július 26-i végzésben utasított el. Ez ellen fellebbezett, amelyet a Miskolci Törvényszék a 3.Pkf.22.0../2017/2. számú, 2017. október 3-i végzésben helybenhagyott, ezért a közjegyző 31019/Ü/310../2017/8. számú végzésére 2017. december 1-jén igazolta a díj befizetését. A közjegyző a fizetési meghagyás kibocsátása iránti kérelmet a hozzá való érkezéstől számított 3 munkanapon belül rögzíti a MOKK rendszerében, tehát 2017. július 15-ig kellett, az eljárása pedig a bíróság eljárásával azonos hatályú. A bírósági eljárásokban az eljárás kezdőnapja a keresetlevél benyújtása. Akkor is a keresetlevél benyújtásának napja az eljárás kezdő napja, ha a költségmentesség, költségkedvezmény engedélyezése iránti kérelem elbírálása szükséges és az illetékfizetésre vonatkozóan hiánypótlás szükséges. Ezért 2017. július 12-től 2023. március 27-ig 2084 napra 833 200 Ft a vagyoni elégtétel összege. A kamatot illetően idézte a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 6:48. §-ának (1) bekezdését, és előadta, hogy a jelen fizetési kötelezettség esedékessége a peres eljárást érdemben befejező határozat jogerőre emelkedése, az eljárás elhúzódásában okozott sérelem ekkor következett be, ami 2023. március 27., ezért a késedelembe esés időpontjától kamat fizetésére is kötelezni kell a kérelmezettet.

[14] A kérelmezett a fellebbezésében kérte az elsőfokú végzés megváltoztatását, és a kérelem elutasítását. Hivatkozása szerint az alapügy figyelembe vehető időtartama nem haladta meg az észszerű időtartamot. Megsértett jogszabályhelyként a Pevtv. 7. §-ának (1) és (2), valamint 15. §-ának (3), (4) és (5) bekezdéseire hivatkozott. A fellebbezés indokaként fenntartotta, hogy a 2018. augusztus 14. és 2019. április 29. napjai közötti időtartam levonható a Pevtv. 15. §-ának (4) bekezdése alapján. Megismételve az ellenirat érvelését előadta, hogy az alapügy késedelmes érdemi perré alakulása egyértelműen a kérelmezett érdekkörében felmerülő okokból (téves iktatás, ügykezelési késedelem, hiányos felterjesztés, megalapozatlan megszüntető határozat) történt, amellyel ellentétesen rögzíti a végzés indokolása, hogy az eljáró bíróságok részéről nem volt olyan mulasztás, amelyet a kérelmező észlelhetett volna, mivel maga a kérelmező tájékoztatta a az eljáró bíróságot a téves „iktatásról”, amely ennek ellenére terjesztette fel az iratokat. A kérelmező ennek ellenére sem nyújtott be a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: 1952. évi Pp.) 114/A. §-a szerinti kifogást, holott az legkésőbb a 2018. július 13-án a másodfokú bíróságra is benyújtott beadványát követő 30 nap után már indokolt lett a volna. A Pevtv. 15. §-ának (3) bekezdésére hivatkozással azt hangsúlyozta a 2019. július 10. és 2020. március 27. napjai közötti időtartam vonatkozásában, hogy a jogszabály szövege kizárólag a kérelmező érdekkörében felmerült (nem pedig az általa okozott), szükségtelenül telt időtartam megállapíthatóságát követeli meg. A jogszabály tehát nem kívánja meg, hogy a kérelmező közvetlenül okozza az időmúlást, sem az ezzel kapcsolatos felelősségét. A jelen esetben a kérelmező egy teljesen szükségtelen, alaptalan, sőt indokolás nélküli – üres – fellebbezése miatt nem haladt az eljárás, ezért az érdekköre egyértelműen megállapítható, ahogy az időmúlás szükségtelensége is, hiszen a fellebbezés elbírálása alatt nem haladt az eljárás. Más elem vizsgálatára pedig nincs szükség. A 2022. április 7. és november 24. közötti időtartam esetében mindezeket fenntartva azt is megjegyezte, hogy az ellenkező jogértelmezés ahhoz

fog vezetni, hogy a fél az észszerű időn belül éppen befejeződő ügyét egy szükségtelen és alaptalan jogorvoslati jogának jogszerű kimerítésével – akár a vagyoni elégtétel tudatos megszerzéséért – az észszerű időt meghaladó időtartamúvá tud tenni. Mindezekon túl fenntartotta az elleniratában foglaltakat is.

[15] A kérelmező a kérelmezett fellebbezésére tett észrevételében kérte a kérelmezett által fellebbezett rendelkezés helybenhagyását. Az eljárás elhúzódása miatti kifogást érintően előadta, hogy vizsgálni kell a kifogásnak a sérelem orvoslására való alkalmasságát, de utalt arra is, hogy e kifogás nem szolgál egyéb eljárási szabálysértések elhárítására, amellyel kapcsolatban ismertette az alapügy általa jelentősnek vélt peradatait is. Hivatkozott arra is, hogy sem az érintett fellebbezése, sem a határozat kiegészítése iránti kérelme nem volt megalapozatlan: az előbbi esetében az indokolás megváltoztatását kérte, mert nem a hatályos Pp. alapján hozták meg a támadott végzést, a második esetben pedig a kérelmezett szabta meg helytelenül az eljárási cselekmények sorrendjét, és terjesztette fel az iratot korábban, mint hogy elbírálta volna a kiegészítés iránti kérelmét (még a törvénykezési szünet előtt).

[16] A kérelmezett nem tett észrevételt a kérelmező fellebbezésére.

[17] A fellebbezések megalapozatlanok.

[18] Az elsőfokú bíróság feltárta az ügy érdemi elbírálásához szükséges tényállást, és megalapozott döntést hozott a kérelmezett részbeni marasztalásáról, illetőleg a kérelem részbeni elutasításáról. Döntésének indokaival az ítéltábla egyetértett, ezért – ezen indokok szükségtelen megismétlése nélkül – csak a fellebbezésekben foglaltak miatt utal a következőkre.

[19] A kérelmező az elsőfokú eljárás során egy a közjegyző által 2017. július 12-én érkeztetett, de az ügyszámot fel nem tüntető fizetési meghagyás kibocsátása iránti kérelmet csatolt (9. sorszámú irat), a fellebbezésben azonban megjelölte az eljárás számát is: 31019/Ü/310./2017. Ettől eltérően az alapügy iratai szerint a PKKB 12.P.86.1./2018. számú ügye a 31019/Ü/31799/2017. számú fizetési meghagyásos eljárásból alakult perré, amelyben a kérelmező 2017. december 1-jén terjesztette elő a fizetési meghagyás kibocsátása iránti kérelmét az aktanyomat szerint. Az önmagában a fellebbezés alapján is cáfolt kérelmezői hivatkozás ezért nem is szorult semmilyen bizonyításra. Az ítéltábla a teljesség kedvéért rögzíti, hogy a Pevtv. 9. §-a (2) bekezdésének második mondata szerint az eljárás során kizárólag okirati bizonyításnak van helye (így pl. a közjegyző „nyilatkoztatásának” nem), a kérelmezőnek pedig a Pevtv. 12. §-a (1) bekezdésének j) pontja alapján a kérelemben kell feltüntetnie a rendelkezésre álló bizonyítékokat és bizonyítási indítványokat. A kérelmező ez alapján az alapügy iratait kérte beszerezni. Emellett az elsőfokú bíróság (a 7. és a 2022. július 22-én megkísérelt iratbetekintés után 2024. augusztus 26-án meghozott 11. sorszámú végzésekkel) kétszer is tájékoztatta a kérelmezőt, hogy megtekintheti az alapügy iratait, a kérelmezőnek ez alapján az elsőfokú végzés 2024. szeptember 17-én történő meghozataláig lényegében folyamatosan biztosította az iratok megtekintését, amelynek szempontjából közömbös, hogy egy alkalommal nem tudta megtekinteni azokat. Ezen túlmenően ezen eljárás sajátosságai miatt a kérelmező nemcsak a jelen, hanem az alapügy szempontjából is félnek minősül, ezért annak sem volt akadálya, hogy a kérelem előterjesztését megelőzően tekintse meg az iratokat.

[20] A kérelmező kamatkötelezettséget illető fellebbezésének indokaival kapcsolatban pedig az elsőfokú végzés helytállóan tartalmazza a vagyoni elégtétel esedékessége vonatkozásában egységesen követett bírói gyakorlat által kidolgozott indokokat, ezért az ítéltábla e vonatkozásban is alapvetően csak visszautal a támadott végzés indokaira, és csak a teljesség kedvéért rögzíti, hogy a Ptk. fellebbezésben idézett 6:48. §-ának (1) bekezdése sem az esedékesség időpontját szabályozza, hanem azt, hogy késedelmi kamat a késedelembeeséstől jár.

[21] A kérelmezett fellebbezése kapcsán pedig azt kell előrebocsátani, hogy a másodfokú eljárás nem az elsőfokú eljárás megismétlése, mivel az ítéltáblának a másodfokú eljárás során a fellebbezést és az elsőfokú határozatot kell elbírálnia, nem pedig az elleníratot. Ezért a már az 1952. évi Pp. rendelkezései alapján is kialakult (pl. BH2016. 173.), de a Pp. hatálya alatt is következetes bírói gyakorlat szerint (pl. Kúria Pfv.VI.24.583/2022/6. számú határozat) a fellebbező félnek a fellebbezésben kell feltüntetnie – egyebek mellett – a Pp. 371. §-a (1) bekezdésének b) és d) pontjai körében, hogy a másodfokú bíróság milyen okból változtassa meg az elsőfokú határozat kifogásolt rendelkezését, illetőleg melyek azok az anyagi és/vagy eljárási jogszabálysértések, amelyekre a fellebbezést alapítja. A Pp. 370. §-a (1) bekezdésének 2. mondata értelmében ugyanis a másodfokú bíróság felülbírálati jogköre korlátainak minősülnek a Pp. 371. §-a (1) bekezdésének a)-d) pontjaiban megjelölt tartalmi követelmények körében előadottak. Ezért a fellebbező félnek az a fellebbezésben tett előadása, hogy fenntartja az elsőfokú eljárás során tett nyilatkozatait, nem pótolja annak az anyagi vagy eljárási szabálysértésnek a megjelölését, amelyre a fellebbezését alapítja (pl. BDT2021. 4397.). Mindezek miatt a kérelmezett fellebbezésben hivatkozott ellenírata nem része a fellebbezésnek, ezért az ítéltábla kizárólag a fellebbezésben feltüntetettek alapján bírálhatta el a fellebbezést.

[22] Az ítéltábla ez alapján nem bírálhatta felül az elleníratban még vitássá tett, de a fellebbezésben már nem támadott, 2021. július 7. és október 6. napjai közötti időtartamot. Egyebekben pedig a fellebbezésben megjelöltek alapján az elsőfokú bíróság nem sértette meg a Pevtv. 7. §-ának (1) és (2), valamint 15. §-ának (3)-(5) bekezdéseit.

[23] A Pevtv. 15. §-ának (4) bekezdése szerint a bírósági eljárás vagy eljárási szakasz időtartamába nem számítható bele az a bírósági eljárás előrehaladását nem szolgáló időtartam, amely a bíróság érdekkörében felmerült, elhárítható ok miatt, szükségtelenül telt el, ha a kérelmező – habár arra jogszabályban biztosított lehetősége volt – nem nyújtott be kifogást az eljárás elhúzódása miatt.

[24] Az elsőfokú végzés ezzel összefüggő indokai közül annak a hangsúlyozása szükséges, hogy a kérelmezett formális jogértelmezésével szemben az egységes bírói gyakorlat szerint azt, hogy a vagyoni elégtételt érvényesítő fél terhére ítéltető-e meg, hogy az adott bírósági mulasztással szemben nem vette igénybe az eljárás elhúzódása miatti kifogást, mindig az egyes mulasztások gondos vizsgálatával, egyedileg, a jogintézmény céljával, a sérelem orvoslására alkalmasságával, és mindezek alapján a féltől elvárható magatartással összefüggésben kell értékelni. A féltől a bíróság inaktív magatartása miatti eljárás elhúzódásának megakadályozása esetén az az elvárható, hogy akkor terjesszen elő emiatt kifogást a folyamatban lévő perben, ha a bíróság olyan mértékben mulasztotta el az észszerű időn belüli eljárási cselekmények kötelezettségét, amely a rá vonatkozó eljárási szabályok

betartásában alappal bízó fél számára nyilvánvaló és egyértelműen felismerhető, az eljárási kötelezettség megszegésére vonatkozó jelzéstől pedig alappal várhatja a sérelem kellő időben és eredményességgel történő orvoslását (pl. az elsőfokú végzésben is hivatkozott BDT2023. 4600.). E (nem teljes) szempontrendszer részeként azonban a kérelmezett sem vitatta a fellebbezésben az elsőfokú végzés részletes pertörténettel alátámasztott azon megállapítását, hogy a bíróság magatartása nem volt inaktív, mert az első- és másod fokon eljáró bíróságok folyamatosan intézkedtek az alapügyben (ebből a szempontból pedig közömbös, hogy egyébként az eljárási szabályokat betartva-e). Mivel azon ténynek, hogy a kérelmező nem nyújtott be az eljárás elhúzódása miatti kifogást előfeltétele volt, hogy az eljáró bíróságok magatartása inaktív volt-e, az elsőfokú végzés erre vonatkozó megállapítását pedig a fellebbezés sem támadta, nem volt helye az 1952. évi Pp. 114/A. §-a szerinti kifogásnak.

[25] A Pevtv. 15. §-ának (3) bekezdése szerint a bírósági eljárás vagy eljárási szakasz időtartamába nem számítható bele az az eljárás előrehaladását nem szolgáló időtartam, amely a kérelmező érdekkörében felmerült, elhárítható ok miatt, szükségtelenül telt el.

[26] Az ítéltábla az ezzel összefüggésben hivatkozott két (2019. július 10. és 2020. március 27., valamint 2022. április 7. és november 24. napjai közötti) időtartam esetében sem ismétli meg szükségtelenül az elsőfokú végzés helytálló indokait. A kérelmezett fellebbezési érvelésével szemben azonban utal arra, hogy a bírói gyakorlat abban is egységes (pl. BDT2024. 4843.), hogy az eljárási jogok törvényi keretek közötti gyakorlása önmagában nem minősíthető a fél érdekkörébe tartozónak csak abból az okból, hogy az a pertartam növekedéséhez vezetett. A fellebbezés érvelése alapján ugyanis a kérelmező eleve elő sem terjeszthette volna az igényét, mert a keresetét utóbb jogerősen megalapozatlannak találták, azaz a teljes pertartam „szükségtelenül” telt el. A fent hivatkozott „törvényi keretek” ugyanakkor azt is jelentik, hogy valamely („majdani”) fél rendeltetésellenes, vagyoni elégtételt célzó joggyakorlása kívül esik e kereteken (amelyet azonban a kérelmezett sem állított a kérelmező „szükségtelen” joggyakorlásával kapcsolatban). Az ítéltábla utal továbbá arra is, hogy a kérelmezett iratellenes hivatkozásával szemben a kérelmező indokolt fellebbezéssel (12.P.86.526/2019/5. számú irat) vitatta – a jogerős végzés szerint helyesen – a PKKB áttételt elrendelő végzését azért, mert a Pp., nem pedig az 1952- évi Pp. alapján kellett volna eljárni az áttétel során.

[27] Az ítéltábla mindezek alapján helybenhagyta az elsőfokú bíróság végzését a Pp. 383. §-ának (2) bekezdése alapján.

[28] A felek közül eljárási költséget csak a kérelmező számított fel a fellebbezésére, mivel azonban a fellebbezése eredménytelen volt, e költsége a téhen marad a Pp. 83. §-ának (5) bekezdése alapján.

[29] Az állam a Pp. 102. §-ának (1) és (6) bekezdései alapján viseli az eljárás tárgyi illetékfeljegyzési joga folytán feljegyzett fellebbezési illetéket a költségmentes kérelmező és az illetékmentes kérelmezett helyett.

Debrecen, 2024. december 10.

Dr. Bakó Pál s.k. a tanács elnöke, Dr. Árok Krisztián s.k. előadó bíró, Dr. Molnár Tibor Tamás
s.k. bíró